

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoPr/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113215799
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4113215799.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom B., C. XX, zastúpený Mgr. Mariánom Bafrncom, advokátom, so sídlom Vráble, Levická 598, proti žalovanej: Prima banka Slovensko a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpená advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 5. februára 2024 č. k. 15Cpr/3/2013–750 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku (III.) a vo výrokoch o náhrade trov konania (V., VI., IX.) a trov konania štátu (VII., VIII.) **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

„I. Konanie sa v časti o zaplatenie náhrady mzdy vo výške 1614,78 eura, ako aj v časti príslušenstva:
- úroku z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac máj 2013 od 01.07.2013 do zaplatenia,
- úroku z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac jún 2013 od 01.08.2013 do zaplatenia,
- úroku z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac júl 2013 od 01.09.2013 do zaplatenia,
- úroku z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac august 2013 od 01.10.2013 do zaplatenia,
- úroku z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac september 2013 od 01.11.2013 do zaplatenia,
- úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac október 2013 od 01.12.2013 do zaplatenia,
- úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac november 2013 od 01.01.2014 do zaplatenia,
- úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac december 2013 od 01.02.2014 do zaplatenia,
- úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac január 2014 od 01.03.2014 do zaplatenia,
- úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac február 2014 od 01.04.2014 do zaplatenia,

- úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac marec 2014 od 01.05.2014 do zaplatenia,

- úroku z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 668,93 eura za mesiac apríl 2014 od 01.06.2014 do zaplatenia zastavuje.

II. V zastavujúcej časti sa žalovanej proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 8026,68 eura brutto do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamietá.

V. Žalobcovi sa proti žalovanej priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v časti o určenie neplatnosti výpovede v rozsahu 100%, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

VI. Žalobcovi sa proti žalovanej priznáva nárok na náhradu trov v časti konania o náhradu mzdy v rozsahu 100 %, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

VII. Štát má nárok na náhradu trov konania v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou proti žalovanej v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

VIII. Štát má nárok na náhradu trov v časti konania o náhradu mzdy proti žalovanej v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

IX. Žalobcovi sa proti žalovanej priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania vedeného pod spisovou značkou 5Cdo/35/2019 v rozsahu 100%, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.“

1.2. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 470 ods. 1, 2, § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP a § 79 ods. 1, 2, § 134 ods. 1, 2, 4 Zákonníka práce. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd určil, že výpoveď daná žalovanou zo dňa 04. 02. 2023 je neplatná. Súčasne žiadal uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť náhradu mzdy odo dňa uplynutia výpovednej doby až do právoplatnosti rozsudku. V priebehu konania si žalobca uplatnil náhradu mzdy v celkovej výške 9641,94 eura, a to za mesiace máj 2013 až jún 2014, čo predstavovalo 14 mesiacov. Tiež si uplatnil aj príslušenstvo k náhrade mzdy, a to podaním zo dňa 20. 05. 2022. Podaním zo dňa 11. 08. 2023 si žalobca uplatnil sumu náhrady mzdy vo výške 8.027,16 eura brutto s príslušenstvom, a to za obdobie od máj 2013 až apríl 2014 (teda za 12 mesiacov). Súd prvej inštancie uznesením č. k. 15Cpr/3/2013-686 zo dňa 04. 09. 2023 zmenu petitu pripustil, keďže žalobca rozšíril svoj pôvodný návrh aj o príslušenstvo, ktoré nebolo pôvodne uplatnené. Pretože žalobca využil svoje dispozičné oprávnenie a vzal návrh čiastočne späť, a to v časti náhrady mzdy vo výške 1.614,78 eura (ako rozdiel medzi 9.641,94 eura a sumou 8.027,16 eura), ako aj v časti uplatneného príslušenstva, súd konanie zastavil. Pretože k čiastočnému späťvzatiu prišlo po otvorení pojednávania, bol potrebný súhlas s čiastočným späťvzatím zo strany žalovanej, ktorý bol žalovanou daný. O nároku na náhradu trov konania v zastavujúcej časti rozhodol súd prvej inštancie podľa § 256 CSP, a keďže procesné zavinenie na zastavení konania možno pričítať žalobcovi, ktorý žalobu zobral čiastočne späť bez uvedenia dôvodu, tak v časti náhrady mzdy, ako aj v časti príslušenstva, súd priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Dôvody na aplikáciu § 257 CSP v tejto časti nevzhladol, tieto skutočnosti netvrdili ani strany sporu.

1.3. Predpokladom vzniku práva na náhradu mzdy v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce je neplatné skoneenie pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skoneením alebo v skúšobnej dobe a oznámenie zamestnanca, že trvá na ialšom zamestnávaní. Právo na náhradu mzdy pri neplatnom skoneení pracovného pomeru nemôže vzniknúť skôr než zamestnanec oznámi zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ialej zamestnával a súčasne takéto oznámenie sa môže vzťahovať iba k zamestnávaniu v dobe po dni, kedy by podľa rozväzovacieho úkonu zamestnávateľ mal pracovný pomer medzi jeho účastníkmi skončiť. Žalobca oznámil žalovanej, že trvá na ialšom zamestnávaní písomným podaním zo dňa 14. 03. 2013, pričom výpoveď z pracovného pomeru, ktorá mu bola doručená dňa 11. 02. 2013 (zo dňa 04. 02. 2013) považoval za neplatnú. Predmetné podanie bolo podľa fotokópie doručené žalovanej dňa 18. 03. 2013. Žalobca v konaní žiadal po úprave žalobného petitu

(eias?oenom spä?vzatí v easti náhrady mzdy), aby mu súd priznal náhradu mzdy vo výške 8.027,16 eura za obdobie od 01. 05. 2013 do 30. 04. 2014. Základným a rozhodujúcim predpokladom vzniku nároku na náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skoneením pracovného pomeru zo strany zamestnávate3a je však neplatnos? tohto skoneenia pracovného pomeru. Žalobca v tomto konaní na základe svojej žaloby dosiahol, že súd rozhodol, že skoneenie pracovného pomeru žalobcu výpoveiou zo doa 04. 02. 2013 bolo neplatné (eo definitívne potvrdil rozsudkom Krajský súd v Nitre e. k. 9CoPr/3/2021-473 zo doa 31. 03. 2022, následne aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 5Cdo/165/2022 zo doa 31. 01. 2023).

1.4. Posudzujúc uplatnený nárok pod3a § 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a vychádzajúc zo skutoenosti, že listom zo doa 14. 03. 2013 žalobca oznámil žalovanej, že trvá na ialšom zamestnávaní, zoh3adujúc judikovanú neplatnos? výpovede, súd prvej inštancie konštatoval, že sú splnené aj hmotnoprávne podmienky § 79 ods. 2 Zákonníka práce, prieom žalobca uplatooval náhradu mzdy za dobu 12 mesiacov po eias?oenom spä?vzatí, a to poukazujúc aj na znalecký posudok e. 1/ 2023, proti ktorému strany nenamietali. Tento nárok ani v konaní nebol sporný, pretože strany sporu zhodne na pojednávaní doa 05. 02. 2024 uviedli, že nárok na náhradu mzdy vo výške 8.026,68 eura je nesporný. Súd prvej inštancie poukázal i na skutoenos?, že v konaní bola sporná výška výpoetu náhrady mzdy. V danom prípade, v tomto individuálnom spore išlo o konanie so slabšou stranou, prieom poukázal na ustanovenie § 319 CSP, pod3a ktorého postupoval a vykonal práve znalecké dokazovanie, aj kei ho žalobca (ani žalovaná) nenavrhol, pretože sa tým odstránila spornos? výšky výpoetu uvedeného nároku. Súd vykonal dokazovanie z vlastnej iniciatívy, vzh3adom na uvedený rozpor, eo považoval v konaní za odôvodnené a zákonné. Súd prvej inštancie tak žalobe vyhovel a priznal žalobcovi náhradu mzdy vo výške 8.026,68 eura brutto, tak ako ju vyeíslil znalec, a to za obdobie 12 mesiacov. Súd povinnos? zaplatí? túto náhradu mzdy uložil žalovanej v lehote 3 dní, pretože nebol dôvod ureí? dlhšiu lehotu na plnenie, a to aj s poukazom na skutoenos?, že žalovaná je finanenou inštitúciou, ktorá disponuje finanenými prostriedkami a dostatoeným materiálnym zabezpeeením. Vo zvyšnej easti ako nedôvodnú súd žalobu zamietol, keiže z výpoetu znalca rezultoval nesprávny výpoeet náhrady mzdy žalobcu (i kei vo ve3mi nepatrnej easti).

1.5. Keiže predmetom tohto konania bolo viacero uplatnených nárokov a týmto rozhodnutím sa konanie koneí, súd separátne rozhodoval o nároku na náhradu trov konania v easti o ureenie neplatnosti výpovede, ako aj v easti náhrady mzdy. V easti o ureenie neplatnosti výpovede súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania pod3a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol oh3adne tohto nároku plne úspešný, zatia3 eo žalovaná v tejto easti nedosiahla žiaden materiálne merate3ný úspech, priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštaneného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súdny úradník po právoplatnosti rozsudku. Súd v tejto easti nevzhliadol dôvody na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, ktoré by umožoovalo nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi. Súd priznal žalobcovi aj nárok na náhradu trov konania za odvolacie konanie, pretože súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd vo svojich rozhodnutiach v predmetnej veci nerozhodovali rozhodnutím, ktorým sa konanie koneí (i kei rozsudkom), eo sa logicky prejavilo aj v absencii výroku o nároku na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania v easti konania o nároku na náhradu mzdy, súd rozhodol pod3a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca si v konaní nakoniec (po úprave a eias?oenom spä?vzatí) uplatnil sumu náhrady mzdy vo výške 8.027,16 eura. Žalobca bol v konaní materiálne úspešný v easti náhrady mzdy vo výške 8.026,68 eura, teda dosiahol úspech v rozsahu 99,99%, zatia3 eo žalovaná bola úspešná len v zamietajúcej easti vo výške 0,48 eura, eo predstavuje jej úspech v materiálnom vyjadrení 0,01%. Vzh3adom na uvedené, by však celkový úspech žalobcu v easti konania o nároku na náhradu mzdy predstavoval 99,98% (99,99% - 0,01%), prieom však neúspech žalobcu možno považova? za nepatrný, respektíve mizivý, preto súd priznal nárok na náhradu trov konania žalobcovi proti žalovanej v easti konania o náhradu mzdy vo výške 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Súd ani v tejto easti nevzhliadol dôvod na aplikáciu § 257 CSP, takéto skutoenosti netvrdili ani strany sporu. Odvolací súd s použitím Základných princípov el. 4 ods.2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalobcu rozhodol pod3a fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcou. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že hoci má strana v konaní neúspech v nepatrnej easti, v danom prípade 0,20%, priznal jej plnú náhradu trov konania, kei rozhodnutie postupom najskôr pod3a § 255 ods. 2 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania v rozsahu 99,20% by odporovalo súdnej praxi, ktorá vychádza z výkladu, že pomerne nepatrná eas? predstavuje 5% až 10% z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch. Keiže v posudzovanom

prípade nemožno použiť žiadne ustanovenie Civilného sporového poriadku (ktoré upravuje obdobnú situáciu), pod ktoré by bolo možné vzniknutú procesnú situáciu analogicky aplikovať, súd pristúpil k aplikácii el. 4 ods. 2 CSP, ktorý precizuje dotváranie práva súdom. Súd preto, vzhľadom na absenciu normy upravujúcej konkrétnu vzniknutú situáciu, použil normu fiktívnu, teda takú, ktorú by zvolil, ak by bol zákonodarcom. Nad rámec uvedeného súd poznamenal, že pre zákonodarcu je nesplniteľnou úlohou každý jeden všeobecný zákonný princíp vyjadriť vo vete s takou jasnosťou a jednoznačnosťou, aby bolo možné odvodiť z tejto vety jednoduchým úsudkom dôsledky pre všetky osobitne usporobené, dotknutým princípom ovládané prípady. Nevyhnutnosť dotvárania práva súdom vyplýva najmä z toho, že v právnej realite neexistuje zákon, ktorý by na každú mysliteľnú právnu otázku dával uspokojivú odpoveď a v každom jednotlivom prípade nachádzal záujmovo spravodlivé riešenia.

1.6. Súd prvej inštancie tiež rozhodol o nároku štátu na náhradu trov konania, ktorému mu vznikli v súvislosti s priznaním svedoeneého svedkovi D. E. (zápisnica o pojednávaní zo dňa 03. 12. 2023, kde súd konštatoval, že svedkovi bolo vyplatené svedoeneé vo výške 9,20 eura), pričom podľa názoru súdu boli vyplatené z rozpočtových prostriedkov súdu. Súd o nároku štátu na náhradu trov konania, ktoré v konaní platil štát, rozhodol na základe výsledku sporu podľa § 255 ods. 1 CSP. Keiže žalovaná bola v konaní v easti o ureenie neplatnosti skoneenia výpovede neúspešná, je povinná nahradiť štátu trovy konania, ktoré boli hradené z rozpočtových prostriedkov štátu podľa jej neúspechu v tomto konaní, pričom o výške ktorých rozhodne súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia. Vzhľadom na to, že Civilný sporový poriadok neobsahuje výslovnú úpravu práva štátu na náhradu jeho výdavkov, ktoré platil, teda, ei štát má alebo nemá právo na náhradu výdavkov vynaložených z rozpočtových prostriedkov súdu, súd v súlade s ustanovením el. 4 ods. 1, 2 CSP a s prihliadnutím na princíp všeobecnej spravodlivosti dospel k tomu záveru, že od štátu nemožno spravodlivo požadovať, aby znášal náklady tohto sporového konania. Na základe uvedeného súd urobil záver, že na daný prípad je potrebné vo vzťahu k štátu analogicky aplikovať ustanovenie § 259 CSP a aj ustanovenie § 258 CSP, podľa ktorého nárok na náhradu výdavkov má aj iná osoba, ktorej pri dokazovaní vznikne povinnosť, ktorá je spojená s jej výdavkami. Dôvodová správa zákonodarcu k ustanoveniu § 259 CSP totiž uvádza, že toto ustanovenie pokrýva aj potenciálne výdavky štátu. Žiadne ustanovenie aktuálne účinného procesného predpisu takýto nárok štátu alebo aj inej osoby výslovne nevylučuje. Súčasne štátu vznikli aj trovy v súvislosti s vykonaním znaleckého dokazovania, pričom súd vzhľadom na to, že išlo o konanie so slabšou stranou, ako aj rozpory ohľadne výpočtu náhrady mzdy, ustanovil do konania znalca Ing. Alenu Lureekovú, pričom o uplatnenom znaleenom bolo rozhodnuté na základe uznesenia e. k. 15Cpr/3/2013-733 zo dňa 27. 11. 2023 s tým, že toto bude hradené z rozpočtových prostriedkov súdu. Keiže bola žalovaná aj v easti o náhradu mzdy neúspešná v celom rozsahu (z vyššie opísaných dôvodov), súd rozhodol na základe výsledku sporu podľa § 255 ods. 1 CSP o tom, že žalovaná je povinná nahradiť štátu trovy konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s vykonaním znaleckého dokazovania. O trovách dovolacieho konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP s poukazom na § 453 ods. 3 CSP, a to aj v súlade s pokynom dovolacieho súdu (e. l. 432 spisu). Keiže žalobca bol v dovolacom konaní plne úspešný, pričom žalovaná nedosiahla žiaden materiálne merateľný úspech, súd priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/35/2019 zo dňa 25. 02. 2021 v rozsahu 100%. V tejto easti nevhliadol dôvody pre aplikáciu § 257 CSP, tieto netvrdili ani strany sporu.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, a to v rozsahu jeho výrokov III., V., VI., VII., VIII. a IX. a žiadala, aby Krajský súd v Nitre v zmysle § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu, prizná jej voei žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštaneného a odvolacieho konania v plnom rozsahu (v easti konania o náhradu mzdy), žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov prvoinštaneného a odvolacieho konania (v easti konania o ureenie neplatnosti výpovede), žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov dovolacieho konania vedeného pod spisovou značkou 5Cdo/35/2019 a neprizná štátu nárok na náhradu trov konania. Namietala, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutoeoovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že hoci v danom prípade ide o spor s ochranou slabšej strany, žalobca je od zaeiatku konania kvalifikovane zastúpený advokátom, ktorý preukázate3ne nebol schopný ani po desiatich rokoch od podania žaloby riadne a veas preukázať výšku výpočtu uplatnenej náhrady mzdy, v dôsledku eoho súd prvej inštancie z vlastnej iniciatívy vykonal ialšie dokazovanie v jej neprospech, a to v príkrom rozpore so zásadou vigilantius iura scripta sunt

(práva patria bdelym) a základným princípom rovnosti strán (el. 6 CSP), ktoré platia aj pre slabšiu stranu. Legitímne sa tak domnieva, že procesný postup súdu prvej inštancie v podobe suplovania procesnej („dôkaznej“) aktivity žalobcu nebol správny, ale bol naopak excesívny a protektívny, čím došlo k flagrantnému porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Podľa jej názoru namietaná správnosť postupu súdu prvej inštancie nemôže byť „zhojená“ ani všeobecným odkazom na neúplný výrok ods. 8.1 odôvodnenia z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 10. 2020 sp. zn. 4 Cdo 90/2020. Súd môže ex officio vykonať ďalšie dokazovanie vtedy (i) ak slabšia strana nemá objektívnu možnosť prístupu k dôkazným prostriedkom, pričom by sa malo prihliadať aj na to, (ii) či slabšia strana je alebo nie je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. V intenciách prejednávanej veci je zrejmé, že žalobcovi (resp. jeho advokátovi) objektívne nie nebránilo, aby do konania už omnoho skôr preventívne predložil vlastný súkromný znalecký posudok v zmysle § 209 CSP, ktorým by relevantne preukázal správnosť svojich (pôvodne nesprávnych) výpočtov. Za týchto okolností nemôže ísť o pasívne konanie na jeho úkor. Na potrebu aplikácie zásady vigilanter iura scripta sunt, ktorá sa štandardne uplatňuje aj v pracovnoprávných sporoch, apeluje aj aktuálna rozhodovacia prax dovolacieho súdu (ods. 44 uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 01. 2024 sp. zn. 6CdoPr/1/2023). Okrem toho, že namietané zdôvodnenie zvoleného procesného postupu súdu nepovažuje za správne a spravodlivé, v zmysle § 220 ods. 2 CSP sa tiež javí ako nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Zároveň preto namieta nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 319 CSP, ktoré súd prvej inštancie použil v jej neprospech, a to v príkrom rozpore s princípom rovnosti strán. Ďalej uviedla, že považuje odôvodnenie súdu k uloženej trojdňovej lehote na plnenie za vážne, keďže vychádza iba z toho, že je finančnou inštitúciou (bankou) a podľa názoru súdu je „dostatočne“ materiálne zabezpečená. Táto lehota na plnenie nie je primeraná, a to práve z dôvodu, že je finančnou inštitúciou, ktorá jednak na dennej báze vykonáva tisíce platobných transakcií, aktuálne zamestnáva takmer 800 zamestnancov a ide o dohliadaný subjekt (licencovanú banku), ktorý je stranou (resp. účastníkom) rôznych súdnych a administratívnych konaní. Vzhľadom na opísané špecifické postavenie jej preto plynie enormné množstvo zákonných a poriadkových lehôt, v dôsledku čoho hrozí riziko, že by mohlo dôjsť k zmeškaniu uloženej „iba“ trojdňovej lehoty. V týchto intenciách považuje za odôvodnené a primerané v zmysle § 232 ods. 3 CSP, aby jej súd uložil lehotu na plnenie minimálne 30 dní. Namietala tiež, že jej súd prvej inštancie uložil povinnosť nahradiť trovy štátu, hoci CSP neobsahuje úpravu práva štátu na náhradu jeho výdavkov, pričom znalecké dokazovanie súd uskutočnil z vlastnej iniciatívy. Záverom podaného odvolania namietala absencia riadneho a presvedčivého odôvodnenia napadnutého rozsudku v naertnutých súvislostiach, čo má za následok jeho nepreskúmateľnosť. Vzhľadom na prezentované špecifiká sa konanie ako celok javí ako nespravodlivé

3. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca, udávajúc, že sa stotožňuje s rozsudkom prvoinštančného súdu a s odvolaním žalovanej a dôvodmi v ňom uvedenými nesúhlasí. Má za to, že súd v konaní postupoval správne, a preto nedošlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces, konanie nemá žiadnu takú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie prvoinštančného súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že spôsob výpočtu náhrady mzdy uviedol vo svojom podaní „Vyjadrenie k výzve súdu a vyjadreniu žalovanej zo dňa 11. 05. 2022“ dňa 20. 05. 2022. Strany sporu v zásade uvádzali rovnaký spôsob výpočtu náhrady mzdy. Rozpor nastal v tom, že žalovaná uvádzala pri svojom výpočte náhrady mzdy ako priemerný hodinový zárobok 3,89 eura, zatiaľ čo on uvádzal sumu priemerného hodinového zárobku 3,9703 eura. Prítom vo svojich podaniach uvádzal ako dôkazy pre použitie priemerného hodinového zárobku v sume 3,9703 eura jeho výplatnú pásku u žalovanej za mesiac 04/2013 (posledný mesiac, kedy u žalovaného vykonával prácu) a mzdový list pre rok 2013. Poukazoval na to, že výška priemerného hodinového zárobku je uvedená v predmetných dôkazoch - v kolónke Priemer PPÚ, resp. PPÚ, a teda takto ju vypočítala aj sama žalovaná počas trvania pracovného pomeru. Nedávalo v danom prípade žiaden zmysel vyjadrenie žalovanej, resp. jej výpočet náhrady mzdy, v ktorom použila ako priemerný hodinový zárobok sumu 3,89 eura. V podstate tým popierala svoj vlastný výpočet urobený počas trvania pracovného pomeru medzi stranami sporu. To, že prvoinštančný súd dal napokon vykonať dokazovanie v záujme náležitého zistenia skutkového stavu, nemožno preto posúdiť v jeho neprospech a už vôbec to nemôže byť dôvodom pre zamietnutie žaloby a nepriznanie trov konania, tak ako to požaduje žalovaná. Koniec koncov, výsledky znaleckého dokazovania preukázali, že jeho výpočet náhrady mzdy bol správny (resp. s minimálnou odchýlkou). Žalovaná v priebehu konania prvoinštančného súdu o náhrade mzdy nenamietala vykonanie znaleckého dokazovania a nepodala ani sťažnosť proti uzneseniu o ustanovení znalca. Nesúhlasí s názorom žalovanej, že nebol schopný ani po desiatich rokoch od podania žaloby riadne a veľa preukázať výšku výpočtu uplatnenej náhrady mzdy. Navyše, výpočet výšky náhrady mzdy závisel aj od výsledkov konania o neplatnosti skončenia pracovného pomeru u žalovanej. V ease

rozhodovania prvoinstančného súdu výsledkom, ktorého bol čiastočný rozsudok pritom nebolo možné predpokladať, v akom rozsahu si má uplatniť svoj nárok na náhradu mzdy vyplývajúcu z neplatného skončenia pracovného pomeru. Odvoláciu námietku žalovanej ohľadom neprimeranosti lehoty na plnenie považuje za neopodstatnenú a v celom rozsahu sa stotožňuje s názorom prvoinstančného súdu. O to skôr, že výsledky znaleckého dokazovania, v ktorom bola preukázaná výška náhrady mzdy ním požadovaná, boli žalovanej známe v dostatočnom predstihu pred tým, ako bolo vytýčené pojednávanie, na ktorom prvoinstančný súd vydal rozsudok. Taktiež má za to, že rozhodnutie súdu vo výroku rozsudku VII. a VIII. je správne, najmä s ohľadom na výsledky súdneho konania v easti o urenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveiou a v nadväznosti na to aj na výsledky súdneho konania v easti náhrady mzdy, kedy prvoinstančný súd vyhovel v plnom rozsahu jeho návrhu na náhradu mzdy na podklade znaleckého dokazovania, keď riadne a správnym spôsobom vypočítal náhradu mzdy, ktorú má žalovaná vyplatiť v súlade s § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Prvoinstančný súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, keď sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými okolnosťami a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalovanej v celom rozsahu zamietol ako nedôvodné a aby rozsudok prvoinstančného súdu potvrdil.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalovanej (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po jej prejednaní dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu (výrokov III., V., VI., VII., VIII. a IX.) je potrebné v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. V tomto konaní, vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 15Csp/3/2013, sa žalobca domáhal urenia, že skončenie jeho pracovného pomeru u žalovanej výpoveiou zo strany žalovanej je neplatné a jeho pracovný pomer trvá. Taktiež sa domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu náhradu mzdy v súvislosti s neplatným skončením jeho pracovného pomeru. O nároku žalobcu na urenie neplatnosti skončenia jeho pracovného pomeru u žalovanej bolo právoplatne rozhodnuté, a to rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 19. 12. 2013 e. k. 15Csp/3/2013-148 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 31. 03. 2022 e. k. 9CoPr/3/2012-473 a v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 03. 2023 sp. zn. 5Cdo/165/2022. Následne tak predmetom konania zostal nárok žalobcu na náhradu mzdy, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučené spoloseňstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ ureitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

8. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

9. V sporovom konaní je súd viazaný žalobným petitom, okrem zákonnej výnimky, ktorá vyplýva z § 216 ods. 2 CSP. Táto zásada sa premieta aj do odvolacieho konania, keď aj odvolací súd je viazaný rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní sa tak dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. odvolanie prejedná len v medziach, v akých ho odvolateľ napáda. Odvolateľ musí v podanom odvolaní uviesť, ktoré výroky rozhodnutia konkrétne napáda, t. j. proti ktorým konkrétnym výrokom odvolanie smeruje. Odvolateľ súčasne v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Odvolateľ teda v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej einnosti odvolacieho súdu.

10. Prejednávajúc podané odvolanie žalovanej, s ohľadom na jej odvolacie dôvody, odvolací súd vyhodnotil takto podané odvolanie za nedôvodné a za úcelové, ktoré nebolo spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia v prospech odvolateľa. Výsledkom odvolacieho konania je tak potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu, keď odvolací súd nezhliadol žiadne dôvody na jeho zmenu, resp. zrušenie. Keiže odvolací súd je odvolacími dôvodmi žalovanej viazaný, pri prejednaní podaného odvolania sa zaoberal len dôvodmi podaného odvolania vymedzenými žalovanou.

11. Pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní namietala, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý z vlastnej iniciatívy v podobe suplovania procesnej aktivity žalobcu, nariadil vo veci znalecké dokazovanie, došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces, s takouto argumentáciou žalovanej sa nemožno stotožniť. Pokiaľ ide o rozhodovanie súdu prvej inštancie o uplatnenom nároku žalobcu na náhradu mzdy, z obsahu spisu je zrejmé, že tento nárok si žalobca v konečnom dôsledku uplatnil vo výške 8.027,16 eura, pri výške priemerného hodinového zárobku 3,9703 eura, zatiaľ čo žalovaná považovala za správnu výšku priemerného hodinového zárobku 3,8921 eura. Nemožno poprieť, že súd prvej inštancie nariadil znalecké dokazovanie za účelom výpočtu náhrady mzdy žalobcu vyeislenej brutto za obdobie od 01. 05. 2013 do 30. 04. 2014, bez procesného návrhu strany sporu, pričom takýto svoj procesný postup odôvodnil poukazom na ustanovenie § 319 CSP a na to, že v konaní so slabšou stranou, ktorou v tomto prípade žalobca nepochybne je, môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Je potrebné uviesť, že podľa názoru odvolacieho súdu, práve takýto procesný postup súdu prvej inštancie ustanovenie § 319 CSP nemá na mysli, keď jeho účelom je síce zabezpečiť rovnosť strán, avšak v tom ohľade, ak slabšia strana v mnohých prípadoch nemá objektívnu možnosť prístupu k dôkazným prostriedkom a nedisponuje dostatkom informácií, na základe ktorých by bez pochybností mohla preukázať svoje tvrdenia. O takúto procesnú situáciu, v súvislosti s určením výšky náhrady mzdy, nešlo, keď súčasne nešlo pri jej vyeislení o rýdzo odbornú otázku, tak ako uzavrel súd prvej inštancie. Záver o priemernom zárobku zamestnanca, od ktorého sa odvíja výška náhrady mzdy, je výsledkom aplikácie právneho predpisu, t. j. právnym posúdením. V tomto zmysle potom rozhodnutie o výške náhrady mzdy závisí od právneho posúdenia súdu. Uvedené však nie nemožno na fakty, že pokiaľ aj súd prvej inštancie z vlastnej iniciatívy nariadil znalecké dokazovanie, ktoré v konečnom dôsledku odstránilo spornosť výšky náhrady mzdy medzi nárokom uplatneným žalobcom a výškou, ktorú považovala za správnu žalovaná, podľa názoru odvolacieho súdu, v okolnostiach tejto veci nie je možné konštatovať porušenie práva žalovanej na spravodlivý súdny proces, vrátane princípu rovnosti strán sporu, ako žalovaná namietala. I Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. IV. ÚS 24/2018 uzavrel, že nie každý nezákonný postup všeobecného súdu v rámci ním vykonaného dokazovania možno hodnotiť ako taký, ktorý by odôvodňoval požadovaný zásah z pozície ústavného súdu. Je to predovšetkým vtedy, keď nemožno zmysluplne očakávať, že by sa požadovaný výsledok konania pred ústavným súdom priniesol pre iný meritórny výsledok v konaní pred všeobecným súdom. Ústavný súd uviedol, že všetky ústavnoprávne relevantné vady týkajúce sa procesu zisťovania skutkového stavu veci musia byť vždy posudzované s ohľadom na mieru významu niektorého z namietaných pochybení, čo sa týka prípadného ospravedlnenia jeho následku do vyvodenia konečných záverov v merite veci. Inými slovami, nie vždy musí určitý procesný nedostatok realizácie dôkazného konania viesť k zrušeniu ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia. Aplikujúc vyššie uvedené závery na prejednanú právnu vec, mal odvolací súd za to, že ak aj súd prvej inštancie v danej veci procesne pochybil, išlo o pochybenie, ktorého intenzita v okolnostiach danej veci nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, a už vonkoncom nie k jeho zmene a zamietnutiu žaloby, tak ako navrhovala žalovaná. Tak, ako už odvolací súd uviedol, vykonanie tohto dôkazu v konečnom dôsledku odstránilo spor o výške náhrady mzdy medzi stranami sporu, čo sa následne prejavilo v samotnom vyjadrení žalovanej prostredníctvom jej právneho zástupcu na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, na ktorom bol i vyhlásený rozsudok a v jej vyjadrení o súhlase s výškou náhrady mzdy určenou v znaleckom posudku. Vykonaním tohto dôkazu nemožno konštatovať, že by súd prvej inštancie konal v prospech jednej procesnej strany a tým by porušil zásadu rovnosti strán. V tomto ohľade je potom potrebné uzavrieť, že na žalovanou podané odvolanie je potrebné nazerať ako na úcelové, keď sama nemohla zmysluplne očakávať, že namietanou skutočnosťou dosiahne iný výsledok konania pred odvolacím súdom, ktorý ani v konaní pred súdom prvej inštancie neočakávala, v situácii, že výšku náhrady mzdy určenú znalcom nerozporevala. Pokiaľ v tomto kontexte žalovaná udávala, že žalobca ani po desiatich rokoch od podania žaloby nebol schopný riadne a veas preukázať výšku uplatnenej náhrady mzdy, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že vzhľadom na priebeh tohto konania a rozhodovania o nárokoch žalobcu, keď súd prvej inštancie a následne i odvolací súd a súd dovolací (oba súdy, rozhodujúce opakovane) rozhodovali o nároku

žalobcu na neplatnosť skoneenia jeho pracovného pomeru, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie medzitímnym rozsudkom, výška konkrétne žalobcom uplatnenej náhrady mzdy sa stala aktuálnou až po tom, čo konanie o ureenie neplatnosti skoneenia pracovného pomeru bolo právoplatne skoneené, keď „posledné“ rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 04. 2022 a rozhodnutie dovolacieho súdu o zamietnutí dovolania dňa 06. 03. 2023, z čoho je zrejmé, že rozhodovanie súdu o nároku žalobcu na náhradu mzdy sa stalo aktuálnym až v tomto období, pričom žalobca už v priebehu konania o neplatnosti skoneenia pracovného pomeru, podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 28. 12. 2017 vyeisil ním uplatnený nárok na náhradu mzdy sumou 8.973,01 eura, ktorý v priebehu konania upravil na sumu 8.027,16 eura, len o 0,48 eura vyššiu ako stanovil znalec v znaleckom posudku. V tomto ohľade podľa názoru odvolacieho súdu nemožno žalobcovi vyeítať, že by si nárok na náhradu mzdy riadne nevyeisil, a pokiaľ aj súd z vlastnej iniciatívy nariadil znalecké dokazovanie, nebolo to z dôvodu, že by si žalobca svoj nárok neuplatnil a nešpecifikoval riadne. V tomto smere žalobca, uplatňujúci si riadne špecifikovaný nárok na náhradu mzdy, už nemusel vyvinúť žiadnu procesnú aktivitu, ktorú podľa žalovanej suploval súd, pretože otázka ureenia výšky náhrady mzdy, tak ako už uviedol odvolací súd vyššie, bola vecou právneho posúdenia súdu, a nie výslovne odbornou otázkou. Preto nemožno súhlasiť s konštatovaním žalovanej, že pasívne konanie žalobcu išlo na jej úkor, a to i z dôvodov, ktoré súd prvej inštancie uviedol vyššie.

12. Žalovaná ialej namietala, že súdom uloženú lehotu na splnenie povinnosti 3 dni nepovažuje za primeranú, keďže pri jej špecifickom postavení ako finančnej inštitúcie, ktorá zamestnáva takmer 800 zamestnancov, hrozí riziko, že by mohlo dôjsť k zmeškaniu uloženej „iba“ trojdňovej lehoty. Považovala za primerané, aby súd uložil lehotu na plnenie minimálne 30 dní. K tejto odvolacej argumentácii odvolací súd udáva, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý ureil žalovanej lehotu na plnenie 3 dni, sa stotožňuje a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že niet dôvodu ureiť dlhšiu lehotu na plnenie v danej veci. Odvolací súd udáva, že zákonnú lehotu 3 dni na splnenie povinnosti, ureenú i v napadnutom rozsudku, možno predažiť len v odôvodnených prípadoch, pričom danosť dôvodov na jej predaženie musí byť preukázaná a dôkazné bremeno tvrdení o existencii takýchto dôvodov zaťažuje stranu, ktorá predaženie lehoty požaduje. V tomto prípade je touto stranou žalovaná, ktorá konkrétne opodstatnené dôvody na predaženie zákonnej lehoty na plnenie ani netvrdila a následne ani nepreukázala. Argumentácia žalovanej, že odôvodnenie súdu prvej inštancie k uloženej trojdňovej lehote na plnenie je vágne, je tak bezdôvodná.

13. Pokiaľ ialej žalovaná namietala, že jej súd prvej inštancie uložil povinnosť nahradiť trovy štátu, hoc CSP neobsahuje úpravu práva štátu na náhradu jeho výdavkov, k uvedenému odvolací súd udáva, že štátu patrí náhrada trov, ktoré v konaní vynaložil, a to napriek tomu, že procesná úprava CSP neobsahuje ustanovenie analogické k ustanoveniu § 148 zrušeného OSP. Aplikáciou základného princípu v el. 4 ods. 2 CSP, s použitím ustanovenia § 259 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP je dôvodné štátu náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu priznať aj za právnej úpravy CSP, tak ako to správne urobil i súd prvej inštancie. K výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska samotného textu zákona, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Nevyhnutnosť dotvárania práva súdom vyplýva najmä z toho, že v právnej realite neexistuje zákon, ktorý by na každú mysliteľnú právnu otázku dával uspokojivú odpoveď a v každom jednotlivom prípade nachádzal záujmovo spravodlivé riešenia. Práve pre možnosť vzniku takýchto prípadov zákonodarca vo svojich úvodných základných princípoch zakotvil možnosť a zároveň povinnosť súdov výkladu právnej normy v zmysle vopred jasne zadaných pravidiel, ktoré majú smerovať k spravodlivému usporiadaniu procesných vzťahov. Keďže súd prvej inštancie takýmto spôsobom postupoval, jeho postup bol správny.

14. Napokon, pokiaľ žalovaná namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo vyššie naertnutých súvislostiach nepreskúmateľné, ani s takouto odvolacou námietkou žalovanej sa odvolací súd nestotožňuje, majúci za to, že napadnuté rozhodnutie je dostatočne a presvedčivo odôvodnené, keď súd prvej inštancie sa v oom vysporiadal so všetkými relevantnými právnymi otázkami nastolenými v tomto konaní, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti.

15. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP sa totiž chápe aj z hľadiska práv strany sporu na súdnu ochranu podľa el. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru

Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť e. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ES1P teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

16. Prihliadajúc na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spadá pod kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a preto ho možno považovať za presvedčivé. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie predovšetkým zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (o čom sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, aké je stanovisko žalovanej k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom zistený, aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanej žalobe), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) úplnosti, čím sa naplňujú najmä kritériá určitého (prehľadného), zrozumiteľného a presvedčivého rozhodnutia. V danej veci tak mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie jasne, zrozumiteľne a dostatočne svoje rozhodnutie odôvodnil.

17. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, vyhodnotiac odvolanie žalovanej ako nedôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu výrokov III., V., VI., VII., VIII a IX. v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (§ 262 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia v zákonnej lehote (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).